

Ta naše sólovka s Rumíčkem.

Tali jsem zase vytáhla na společný řádění na louku za domem. I proto, aby měla nějakou náplň dne. Znáám Brtnika, jen spolu jdou a hlavu jí nezaměstná a ohařit s ní nebude. Což mě fakty štve. Je totiž nespravedlivej, chce aby poslouchala jako hodinky, ale nic plnohodnotnýho jí nenabídne. Ešče, že ta ludra flekatá má mě ☹️. A tak jsme si spolu hezky zařádily. Vzala jsem s sebou buřtíka nakrájenýho a dělaly jsme ÍPO psa a takovou maloohařinu, co jde provozovat na louce. Baví jí to a mě štve, že jí to nedopřeje, když jsou spolu. Jsem přesvědčená, že by mu pak fungovala mnohem líp, ale prostě.....prostě Brtnik je Brtnik, jako Tali je Tali ☹️ ☹️ ☹️.

No a pak jsem doma naládovala batůžek jablíčkama a oříškama do nový sítky od brambor. Je taková pěkná pevná, mohla by nějakou dobu vydržet. Nacpala jsem ji burákama a k tomu všemu ještě popadla tašku se zbytkem kaštanů, který jsme ještě měli. Tím pádem byl směr, kudy vycházku začneme, jasně daný. Půjdeme přes kopeček s kostelíkem, kde je dole na začátku trasy taky krmelec (je jich tady hodně) a kam jsme v zimě ty kaštany nosili.

Tali ani neprotestovala, že vyrážíme bez ní a my vyšupajdili s Rumíčkem honem ven. Mouses se vykýbloval s námi a tak jsem to vzala loukou za Domečkem, protože jak jsem dobře počítala, tam se od nás odpojí. Když tak učinil a my zašli za terénní vlnu, kdy nás už neviděl (aby za námi neběžel) , přešli jsme přes silnici na protější louku. A tou jsme vystoupali pod lesík.

Očíhla jsem tam tu zapomenutou studánku a říkala si, že se musím se starostou domluvit, jestli ji můžem zkusit oživit. Krmelec je v podstatě na protější straně cestičky, která tady začíná strmě stoupat vzhůru. Vysypala jsem kaštany a tašku si nechala v ruce. Měla jsem v plánu cestou sebrat případnej nepořádek, na který narazíme. Stoupaní je tady sice poměrně krátký, ale výživný. Funíte, jak čtyři. Tedy když nejste Rumíček, kterej si svižně poletuje prostorem a běží spokojeně napřed. Před vrcholkem jsem ho stopla, aby na mě počkal, protože jsem neviděla za horizont a nechci, aby běhal někam, kam nevidím. Ke kostelíčku jsme tak došli společně. A já tady vyslala prosbu k psí hvězdě Siriovi, aby mi na Rumíčka v pátek dohlédl.

Bylo zase krásný odpůldne a tak jsem si řekla, že to tady prošmejdíme trochu víc a vydala

Aji v neděli to bylo super.

jsem se cestou vedoucí za kostelíčkem do lesů. Jééé to bylo prima. Rumíček si čistil hlavu pobíháním a já se snažila si říct, že netíží mě nic a nebudu dumat nad tím, co nás v pátek čeká. A budu jen a jen s ním, prostě jen tak budeme Došli jsme do místa, kde jsem s sebou v zimě švihla na zem “na přání Fijivý”, která mi tehdy do telefonátu, těsně před odchodem na procházku zdůrazňovala, ať se zase nepřerazím, jako minule ☐☐ A musela jsem se při té vzpomínce usmát. Znovu jsem se viděla, jak plachtím, jak se snažím pádu zabránit a jak se nakonec rozplácnu jak žába ☐. Na jednom z rozcestí jsem koukla do mapy a zjistila, že tady by se šiklo odbočit, protože ta cesta nás následně dovede k místu, kde obvykle silnici protínám z protisměru, když sem mířím z luk pod “mým” krmelcem. Tak jsme odbočili. A já cestou přidala do tašky na odpad k odhozený krabičce od cigár, co jsem sebrala před tím, ještě plechovku od piva, jakýsi drátky a provázky, kusy igelitu a moje taška se začla zdárně plnit. Cesta nás opravdu vyvedla k tomu místu, kde vždycky vyfuním nahoru k silnici.

Tak tentokrát si půjdu tudyma pěkně pohodlně dolů jako pán, žádná námaha. Hned kousek za silnicí byl ve stromech namotaný igelit, tak jsem ho sbalila a seběhli jsme to dolů k vyvrácenému buku u krmelce s Rumíčkem dolů natošup. A neběželi jsme sami. Po pravý ruce jsem zaregistrovala odbíhající srnku. Dole jsme vyšli na louky a Rumoušek pro dnešní den zcela propadl zkoumání myšodurek. A tak jsem tam spooouustu a spoustu času postála. Nejvíc na místě, kde byly tři vyloženě obří ďurky. Na jeho žádost jsem se ale taky musela průzkumu zúčastnit a hlavně mu nalezené ďurky vychválit ☐☐. Nechala jsem ho, ať si tam je, jak dlouho chce a hnuli jsme se, až když ho to přestalo bavit.

Loukama jsme zamířili nahoru k silnici a já si cestou sebrala dva vhodné kameny. Syslím si takhle postupně zásobičky z nalezených šutrů, bude se to na zahradě hodit. Náklad mě krapítek zpomalil a tak mě Rumoušek dostatek času si ještě prošmejdit louku za naším domem a taky tam v cípu vyzvednout Mousese, kterej tam číhal. Na myšu, nebo na nás, to nevím ☐. Docourali jsme se k naší brance a za ní nás přepadla Taliprtka nadšená, že nás zasejc vidí. A aby si Rumíček moc nedovoloval ale, tak uuuutykaaaaalááá potom honem pro svou obří kostěčku na okousování, aby měla důvod, mu dát najevo, že jeho těsná blízkost je víc, než nežádoucí ☐. Ještě, že ty kosti jsou ☐. Pořizuju je v době hárací plánovaně pokaždý, protože Tali se nerada brání jen tak pro nic za nic, ale když má táááakovouhle vzácnost, tak to se dokáže ozvat, že se k ní zrzatej nápadník nemá přibližovat ani nenápadně ☐. A tak si tak okusovali a my jen dozorovali. Což byl takovej trénink i na dny, který přijdou po operaci, kdy se taky bude muset dozorovat.